

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΚΘ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΚΘ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἱρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στή Λεπτοκαρυά Πιερίας, ἀπό 30 Ὀκτωβρίου ἕως 1 Νοεμβρίου 2017, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γεωργίου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων, μέ θέμα: «Ψευδοπροφῆτες – Ψευδομεσσίες καί ἔσχατα», μετά ἀπό ἐκτενῆ συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα Πορίσματα:

Ὁ καθορισμός ἡμερομηνιῶν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, σέ συνδυασμό μέ τήν ἐπίκληση διαφόρων πολιτικῶν, κοινωνικῶν καί φυσικῶν φαινομένων, ἀποτελεῖ μόνιμο πειρασμό στό γίγνεσθαι τῆς ἱστορίας, στόν ὁποῖο ὑπέκυψαν οὐκ ὀλίγες αἰρετικές κινήσεις καί πρόσωπα μεμονωμένα, μέ συνέπεια νά προβάλλουν πλήθος συγκεχυμένων γνωμῶν καί θεωριῶν ἐσχατολογικῆς φύσεως.

Ταυτοχρόνως, δέν ἀπουσιάζει ἀπό τό ἱστορικό προσκήνιο καί ὁ ἰσχυρισμός προσώπων πού διατύπωσαν θέσεις ὅτι ἀποτελοῦν, κατά περίπτωση, ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ πού ἔρχεται γιά νά πραγματοποιήσει μιᾶ νέα ἀποστολή, ἰσχυρισμός πού διατυπώθηκε καί ἀπό παραθρησκευτικές κινήσεις.

Τόσον οἱ αἰρετικές κινήσεις, ὅσο καί νεώτεροι ψευδόχριστοι καί ψευδομεσσίες, στό πλαίσιο μιᾶς ἐλλειμματικῆς καί ἐσφαλμένης προσέγγισης καί κατανόησης τῶν ἐσχάτων, συστηματικά καλλιέργησαν στούς ὀπαδούς τους, ὄχι μόνο τήν ψευδαίσθηση στιγμιαίας σωτηρίας, ἀλλά καί τό ἐγωιστικό φρόνημα ὅτι συγκροτοῦν κλειστή ὁμάδα ἐκλεκτῶν, πού θά ἐπιβιώσουν ἀπό τά καταστροφικά γεγονότα, τά ὁποῖα συνήθως συνοδεύουν τίς ἐσχατολογικές θέσεις καί ψευδοπροφητείες τους.

Οἱ ψευδόχριστοι καί οἱ ψευδοπροφῆτες εἶναι παρόντες ἤδη στήν Παλαιά Διαθήκη καί στό ἱστορικό προσκήνιο ἀπό τά πρῶτα βήματα τῆς Ἐκκλησίας στήν πορεία τῆς γιά τόν εὐαγγελισμό τοῦ κόσμου. Οἱ προφῆτες στήν Παλαιά Διαθήκη

ἀνακοινώνουν τό θέλημα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τά γνωρίσματα τῶν γνησίων προφητῶν πού τούς διακρίνουν ἀπό τούς ψευδοπροφήτες εἶναι: α) ἡ ἐπαλήθευση τῶν ἐξαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ καί β) ἡ συμφωνία τῶν προφητικῶν ἐπαγγελιῶν μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στό πλαίσιο τῆς πιστότητας καί τῆς τήρησης τῶν ὄρων τῆς Διαθήκης.

Τό περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος τῶν προφητῶν συνίσταται στό ὅτι: α) ὁ Θεός εἶναι κύριος τῆς ἱστορίας, β) καλεῖ τούς ἀνθρώπους σέ μετάνοια, γ) ἐπαγγέλλεται τήν κρίση τοῦ Θεοῦ σέ περίπτωση ἀμετανοησίας καί δ) ἀναγγέλλει τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, τή δύναμη καί τή μεγάλη δόξα Του.

Οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σέ ἀντίθεση μέ τούς μάγους καί τούς μάντιες τῆς ἀρχαίας Ἀνατολῆς, εἶναι οἱ ἀληθινοί ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ. Ἔχουν τόν τίτλο «ὁ βλέπων», «ὁ ὄρων», ἢ «ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καί ἡ διακονία τους ἀποβλέπει στό σχέδιο τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο θά ἐκπληρωθεῖ μέ τήν ἔλευση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Τό ἱερό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τῶν μεσσιανικῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός καί ἀληθινός Μεσσίας, τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ὄχι μόνο κάθε ἀναμονῆς καί προσδοκίας, ἀλλά καί κάθε ἀποκάλυψης μέ τήν ἱστορική ἔννοια καί τήν ἐσχατολογική προοπτική. Αὐτό σημαίνει ὅτι κέντρο τῆς προφητείας εἶναι τό ἱστορικό παρόν, ἡ ἐκπλήρωση καί πραγματοποίησή της μέσα στήν ἱστορία. Κάθε ἄλλη μελλοντολογική προοπτική, ἀποκομμένη ἀπό τήν χριστοκεντρική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει παραποίηση τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου καί τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας καί, κατ' ἐπέκταση, αἰρετική ἐρμηνεία τῆς προφητείας.

Ὁ ἀρχικός Προτεσταντισμός ἀπέρριψε κατά τρόπο σαφῆ τήν περί ἐπιγείου χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ δοξασία ὡς ἀντίθετη πρὸς τήν Ἁγία Γραφή. Στά χρόνια πού ἀκολούθησαν, ἡ χιλιαστική δοξασία ἔγινε ἀποδεκτή καί ἐκφράστηκε στούς 17^ο καί 18^ο αἰῶνες ἀπό σημαντικούς ἐκπροσώπους διαφόρων τάσεων τοῦ Εὐσεβισμού. Στή συνέχεια, ἡ δοξασία αὐτή θά ἐμφανιστεῖ μεταγενέστερα, κατά τόν 19^ο καί τόν 20^ο αἰῶνα μέσα στόν προτεσταντικό κόσμο σέ διάφορα ἐπιμέρους ὑποσύνολα κατά τρόπο δυναμικό καί συστηματικό.

Ἡ χιλιαστική δοξασία μέ μία ποικιλία ἐκδοχῶν της ὡς πρὸς τήν κατανόησή της καί μέ ἐκδηλη τή ριζική ἀσυμφωνία ἐρμηνείας τῶν ἰδίων ἀγιογραφικῶν χωρίων, ἀποτελεῖ διδασκαλία, ὄχι μόνο τῶν γνωστῶν αἰρετικῶν κινήσεων τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ζ' Ἡμέρας καί τῶν Μορμόνων, ἀλλά εἶναι παρούσα καί σέ ποικίλες προτεσταντικές κινήσεις.

Ἡ χιλιαστική δοξασία στίς διάφορες προτεσταντικές κινήσεις ἐμφανίζεται, ὄχι μόνο στίς δυτικές κοινωνίες, ἀλλά καί σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, σέ συνδυασμό μάλιστα μέ τό γεγονός ὅτι διάφορα ἱστορικά φαινόμενα, ὅπως μάστιγες, πόλεμοι, λοιμοί κ.ἄ. χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀποδείξεις τοῦ ἐπικείμενου τέλους.

Βασικό γνώρισμα, ἐπίσης, πολλῶν προτεσταντικῶν κινήσεων καί συγγραφέων, πού ἀποδέχονται τίς ἐσχατολογικές χιλιαστικές θεωρίες, ἀποτελεῖ καί ὁ μόνιμος πειρασμός τους νά προσπαθοῦν νά προσδιορίσουν καί νά ταυτοποιήσουν ἐσχατολογικές ἀναφορές τῆς Ἁγίας Γραφῆς μέ συγκεκριμένες χρονικές περιόδους.

Ἀποτελεῖ παραδοξότητα τό γεγονός ὅτι αὐτή ἡ δοξασία, ἐνῶ γιά τούς παραδοσιακοὺς προτεσταντικούς κλάδους, τούς Λουθηρανούς δηλαδή καί τούς

Μεταρρυθμισμένους μέχρι σήμερα, όχι μόνο δέν έχει βιβλικό έρεισμα, αλλά έχει σαφώς αντιβιβλικό χαρακτήρα και δέν ανήκει στο περιεχόμενο της Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, γιά τά προτεσταντικά ὑποσύνολα εἶναι αὐτονόητη βιβλική διδασκαλία.

Οἱ ἐρμηνεῖες τῶν ἀγιογραφικῶν μαρτυριῶν τῶν αἰρετικῶν κινήσεων στή συνάφεια αὐτή ἐμπεριέχουν λογικές ἀντιφάσεις και ἀυθαίρετους ἰσχυρισμούς και δομοῦν ἕνα λαβύρινθο ἀνορθολογισμοῦ και σύγχυσης μέ θρησκευτική ἐπένδυση βιβλικῶν, δῆθεν, μαρτυριῶν γιά τά ἔσχατα.

Τά Κινήματα τῶν Πεντηκοστιανῶν, στήν προσπάθειά τους νά ἀποδείξουν ὅτι ὅπωςδήποτε κατέχουν τό χάρισμα τῆς προφητείας, παραθέτουν προσωπικές μαρτυρίες τῶν μελῶν τους γιά προβλέψεις σχετικές μέ τή λύση ἀνυπερβλητῶν προβλημάτων, μέ τήν ἐξέλιξη ἱστορικῶν γεγονότων, και ἰδιαίτερα γιά τό τί θά συμβεῖ στά ἔσχατα. Ἐπικεντρώνουν τήν προσοχή τους ἰδιαίτερα στή λεγόμενη «ἀρπαγή τῆς Ἐκκλησίας», στήν ἐμφάνιση και κυριαρχία τοῦ Ἀντιχριστοῦ και στή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τούς φορεῖς τῆς ἐν Χριστῷ θείας ἀποκαλύψεως, οἱ θεωρούμενες ὡς προφητεῖες τῶν Πεντηκοστιανῶν εἶναι ψευδοπροφητεῖες διότι: Πρῶτον, δέν διατυπώνονται κατ' ἐντολήν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Δεύτερον, λέγονται ἀπό πρόσωπα πού ἀποσκοποῦν νά θεμελιώσουν τήν πλάνη σέ θέματα πίστεως, ζωῆς και λατρείας τοῦ Θεοῦ. Τρίτον, λέγονται ἀπό ἀνθρώπους, τῶν ὁποῖων τό ἦθος εἶναι τελείως ξένο πρὸς τό ἦθος τῶν γνησίων προφητῶν τοῦ Θεοῦ. Τέταρτον, οἱ προφητεῖες αὐτές δέν ἐπαληθεύονται.

Στούς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἐκτός ἀπό τόν ἀντιβιβλικό και παράδοξο ἰσχυρισμό ὅτι ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε ἤδη ἀοράτως, ἡ ἐσχατολογία τῆς αἵρεσης και οἱ κατά καιρούς διατυπωθεῖσες ψευδοπροφητεῖες λειτούργησαν ὡς μηχανισμός ψυχολογικῆς πίεσης. Ἡ διάψευσή τους εἶχε τραγικές συνέπειες σέ προσωπικό και κοινωνικό ἐπίπεδο. Πρῶην μέλη τῆς «Σκοπιᾶς» μαρτυροῦν ὅτι ἀποχώρησαν, καθὼς ἡ παταγώδης διάψευση τῶν ψευδοπροφητειῶν ἔγινε ἀφορμή ἀφύπνισης και ἀπομάκρυνσῆς τους ἀπό τήν αἵρεση.

Διαπιστώθηκε ὅτι στά σύγχρονα φαινόμενα ψευδοπροφητείας και πλάνης ἐντάσσονται και ἀποκρυφιστικές θεωρίες «τηλεπωλητῶν» και «μελλοντολόγων», οἱ ὁποῖοι, μέ τήν ἐσφαλμένη νοσηματοδότηση βιβλικῶν ἐβραϊκῶν ὄρων (π.χ. «Ἐλοχίμ», «Νεφελίμ» κ.ἄ.), παρεκκλίνουν σοβαρά ἀπό τήν Ὁρθόδοξη πίστη, ἀπορρίπτοντας τήν Παλαιά Διαθήκη, τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας και τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Μέ τήν ἐπιλεκτική χρήση θέσεων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ συγχρόνων κληρικῶν, οἱ παραπάνω προωθοῦν ἀνορθολογικές και κακόδοξες θέσεις σχετικά μέ τά ἔσχατα.

Γενικῶς, τό ἔργο τῶν ψευδοπροφητῶν και τῶν ψευδομεσσιῶν εἶναι ἕνα εἶδος ἀκήρυκτης ἀντίδρασης πρὸς τήν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐναντι αὐτῶν οἱ Χριστιανοί ὀφείλουν νά μὴν ἐνδώσουν, νά μὴν ἐγκαταλείψουν ἢ νά μειώσουν τόν ἀγῶνα τους. «Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε» (Α' Ἰωάν. δ' 1).

Ἡ Συνδιάσκεψη ἀνανεώνει τό Ψήφισμα τῆς ΚΗ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφράζεται ἡ συμπαραστάσή της σέ Ὁρθόδοξους φορεῖς και πρόσωπα, τά ὁποῖα διώκονται δικαστικῶς ἀπό νεοφανεῖς αἱρέσεις και παραθρησκευτικές ὁμάδες, καθόσον δέν ἐξέλιπαν οἱ λόγοι γιά τούς ὁποῖους εἶχε ἐκδοθεῖ τό Ψήφισμα.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τὰ ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
 † Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἰγνάτιος
 Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
 Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας καί
 Αποκορώνου Δαμασκηνός
 Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Ἐμμανουήλ
 Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
 Πατριαρχείου Ρωσίας, Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
 Πατριαρχείου Σερβίας, Ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Μεάντζια
 Πατριαρχείου Ρουμανίας, Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα
 Πατριαρχείου Βουλγαρίας, Μητροπολίτης Βράτσας Γρηγόριος
 Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Πρωτοπρ. Δημήτριος Κωστόπουλος
 Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός
 Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, Ἐπίσκοπος Σιεματίτσε Βαρσανούφιος
 Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας, Ἀρχιμ. Κοσμάς Πρίφτης

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη

† Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος Γεώργιος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἰγνάτιος